

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. K.**, nar.,
státní příslušností Gruzie,
bytem v ČR,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-66237-30/ZM-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti a nevydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění účinném do 30. 6. 2023, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti.
2. Žalobce namítl, že je sice pravdou, že byl odsouzen pro spáchání trestného činu, avšak postup dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možný pouze za předpokladu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

priměřenosti postupu, kdy v rámci úvah ohledně § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný přiznává, že je mu známo, že je žalobce studentem ČZU v Praze, konkrétně prvního ročníku oboru Informatika. Žalobce poukázal na to, že jeho rodiče investovali do jeho vzdělání a pobytu v ČR nemalé prostředky, přičemž žalobce zamítnutím žádosti ztrácí možnost získání kvalitního vzdělání následné podpory rodiny cestou atraktivního zaměstnání. Žalobce již nechtěl finančně zatěžovat své rodiče, proto se rozhodl nalézt pracovní uplatnění při studiu, které je pro něj nadále prioritou. Žalobce má za to, že tímto způsobem prokázal svou integraci v ČR. Dle žalobce v rozhodnutí absenteje posouzení závažnosti vytýkaného protiprávního jednání, kdy z koncepce § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je nutné tuto závažnost hodnotit, rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žalobce má za to, že se dopustil jednoho z nejméně závažných trestných činů vůbec, nedopustil se žádné dopravní nehody, ale bylo u něj pouze zjištěno zbytkové množství THC v krvi, o kterém nevěděl, cítil se při řízení vozidla bezpečně. Rozhodnutí je nepřiměřené i vzhledem k dalším okolnostem – dlouhodobý pobyt žalobce v ČR, jeho studium a pracovní činnost zde, rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a své rozhodnutí považuje za zcela odpovídající. Uvedl, že žalobce byl shledán vinným úmyslným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu do 30. 11. 2023 a dále trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Trestní příkaz nabyt právní moci 30. 11. 2022. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlázení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce stále trvá. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Namítanou nepřiměřeností dopadu rozhodnutí se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalobce na území pobývá od roku 2018, od té doby se snaží vystudovat bakalářský studijní obor na ČZU, nyní se však chtěl věnovat především zaměstnání, když žádal o vydání zaměstnanecké karty, neboť pracovat při studiu by mohl i bez ní. Studium tedy pro žalobce zřejmě nebude prioritou a nemohlo by být důvodem pro posouzení napadeného rozhodnutí jako nepřiměřeného. Žádné rodinné příslušníky na území žalobce nemá, zemi původu navštěvuje, za dobu pobytu si sice jistě určité soukromé vazby na území ČR vytvořil, nicméně neměl by pro něj být problém vrátit se zpět do země původu, případně se usadit v jiné zemi. Současně mu není zakazován pobyt na území, tudíž si v případě zájmu může v zemi původu požádat o nové pobytové oprávnění, až bude jeho odsouzení zahlázeno. Žalobce dle žalovaného poukazuje na to, že své jednání nevidí jako problematické a své jednání v rozporu s právními předpisy bagatelizuje. Přitom se jedná o společensky nebezpečné jednání, kdy mohl ve stavu, kdy nebyl způsobilý bezpečně řídit motorové vozidlo ohrozit ostatní účastníky silničního provozu a způsobit nemalou škodu. Skutečnost, že k tomu v daném případě nedošlo, nemůže omlouvat protiprávní jednání žalobce.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Žalobce dne 27. 9. 2022 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty.
6. Dne 29. 6. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
10. Podle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže a) nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), b) v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
11. Podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*
12. Podle § 174 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za účelem doložení trestní zachovalosti si příslušný orgán vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.*
13. Žalobce předně namítl, že v rozhodnutí nebylo dostatečně provedeno posouzení závažnosti vytýkaného protiprávního jednání, kdy ze znění § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je nutné tuto závažnost hodnotit, rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žalobce má za to, že se dopustil jednoho z nejméně závažných trestných činů vůbec, nedopustil se žádné dopravní nehody, ale bylo u něj pouze zjištěno zbytkové množství THC v krvi, o kterém nevěděl a cítil se při řízení vozidla bezpečně.
14. Tuto námitku soud důvodnou neshledal.
15. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: *„Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli. V tomto smyslu jde o speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. b), které umožňuje zrušit vízum (a tedy neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu) z řady jiných důvodů (obecně nesplnění kterékoli z podmínek pro udělení víza). To, že mezi těmito podmínkami je i trestní zachovalost ve smyslu § 174 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a), nevylučuje uplatnění speciální skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a). Správní orgány i krajský soud tak dospěly ke správnému právnímu závěru, když na případ stěžovatele uplatnily právě toto ustanovení, přilehavé na situaci stěžovatele, i pokud konstatovaly, že toto ustanovení vede k zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by bylo nutno podle výslovného zákonného pokynu zkoumat další souvislosti včetně přiměřenosti důsledků rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům, resp. k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Toto rozlišování má i smysluplné vysvětlení; zatímco v případě pravomocného*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odsouzení za úmyslný trestný čin zákonodárce stanovil s ohledem na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činnost přísnější úpravu vedoucí k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu bez dalšího, všechny ostatní podmínky pro udělení víza (včetně trestní zachovalosti v širším smyslu, zahrnující i absenci odsouzení za trestné činy spáchané z nedbalosti) vedou k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu, jen jde-li o důsledek přiměřený, včetně přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života takového cizince (srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 - 101 ze dne 18. prosince 2008).“ Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26: „Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“

16. S žalobcem se soud ztotožňuje v tom, že podmínku trestní zachovalosti je žalovaný povinen hodnotit v kontextu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, přičemž ve smyslu § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí podmínka, že neudělení dlouhodobého víza je možné jen tehdy, pokud *důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza*. Zmíněné ustanovení dále stanoví, že *při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince*. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí bylo žalovaným zkoumáno, zda tato činnost žalobce a související porušení veřejného zájmu, představuje dostatečný důvod pro zamítnutí jeho žádosti při zohlednění jeho konkrétních soukromých a rodinných vazeb, které žalovaný za tímto účelem zjišťoval.
17. Žalovaný uvedl, že jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je trestní zachovalost žadatele. Zmínil, že v souladu s § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců si vyžádal výpis z evidence Rejstříků trestů ČR, přičemž zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 9. 2022, sp. zn. 1 T 125/2022 shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu soudem podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku byla stanovena zkušební doba v délce 12 měsíců. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku a § 314e odst. 2 trestního řádu byl žalobci dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 12 měsíců.
18. Na základě těchto zjištění žalovaný shledal, že v případě žalobce je nesplnění podmínky trestní zachovalosti důvodem pro nevydání požadovaného pobytového oprávnění dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvedl, že nevydání zaměstnanecké karty pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti je možné pouze za předpokladu, že důsledky jejího nevydání budou přiměřené jeho důvodu. Je nutné přihlídnout k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele.
19. Poukázal na to, že při posuzování přiměřenosti dopadů postupoval podle § 174a zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti hodnotil, zda narušení veřejného pořádku, které se žalobce svým protiprávním jednáním dopustil, je dostatečně závažným důvodem pro to, aby mu s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nebylo umožněno dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pobývat na území. K tomu žalovaný poukázal na to, že nezískání požadovaného oprávnění může vést až k vycestování cizince, pakliže nemá k pobytu na území jiné oprávnění.

20. Žalovaný dále uvedl, že jakmile bude odsouzení žalobce zahlazeno, může ten v zemi původu opět požádat o udělení pobytového oprávnění do ČR. Důsledkem rozhodnutí není ztráta možnosti výkonu práce žalobce v ČR. Protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, s sebou dle žalovaného logicky nese i jisté negativní důsledky, které pominou po zahlázení odsouzení. V případě žalobce trest dosud vykonán nebyl, zkušební doba výkonu trestu odnětí svobody uplyne v listopadu 2023, obdobně platí pro trest zákazu řízení motorových vozidel. Do doby zahlázení odsouzení představuje dle žalovaného žalobce nebezpečí pro společnost v tom smyslu, že by mohl svou činnost opakovat.
21. Co se týče posouzení samotné závažnosti trestné činnosti žalobce, poukázal žalovaný na to, že se v daném případě jednalo o trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, který má blízko k trestným činům obecného ohrožení, přičemž tyto činy shledal jako co do podstaty obecně nebezpečné, neboť může být ohrožen život, zdraví či majetek. Ohledně závažnosti žalobcovy trestné činnosti žalovaný poukázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 88/2018 – 32 ze dne 21. 3. 2019.
22. Soud neshledává relevantní žalobcovu argumentaci ve vztahu k hodnocení závažnosti jím páchaného jednání, kdy se žalobce domnívá, že jím páchaná trestná činnost byla toliko tou nejméně závažnou. Soud má za to, že žalobce páchanou trestnou činnost neadekvátně zlehčuje, a naopak považuje za adekvátní hodnocení žalovaného, který poukázal na možné značné negativní důsledky, které mohly v daném případě nastat. Uvádí-li žalobce, že měl mít v krvi toliko zbytkové množství THC, o kterém nevěděl a cítil se již střízlivý, přičemž též zmínil, že nedošlo k žádné dopravní nehodě, pak soud uvádí, že jeho jednání i přes jeho subjektivní dojem nepochybně negativní důsledky zapříčinit mohlo, přičemž tyto mohly být i značné. Pokud tedy nedošlo k dopravní nehodě, nemůže taková skutečnost na závěrech žalovaného bez dalšího v žádném případě nic změnit.
23. Žalobce dále namítl nepřiměřenost rozhodnutí s ohledem na délku jeho pobytu v ČR, studium a pracovní činnost. Také těmito skutečnostmi se žalovaný zabýval ve zcela adekvátním rozsahu, kdy však ve vztahu ke zmíněným skutečnostem nepřiměřené dopady nenalezl.
24. Co se týče rodinných vazeb, žalovaný uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka. Je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenec žijí v Gruzii. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v ČR pobývá od roku 2018, tedy dle žalovaného jeho vazby k domovské zemi ještě nebyly zásadněji zpřetrhány. Dále žalovaný uvedl, že žalobce v ČR nevlastní žádnou nemovitost, bydlí v pronajatém bytě. Co se týče žalobcova studia, žalovaný uvedl, že dle potvrzení o studiu žalobce v akademickém roce 2022/2023 studoval v prvním ročníku bakalářského programu – obor Informatika na ČZU v Praze. Žalovaný konstatoval, že mu je z jeho činnosti známo, že obdobné potvrzení žalobce předložil již v roce 2021, tedy je dle žalovaného zjevné, že žalobce ve studiu příliš nepokročil, pakliže je stále v prvním ročníku. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobce žádá o pobytové oprávnění – zaměstnaneckou kartu, jehož podstatou je záměr vykonávat výdělečnou činnost, byť žalovaný dodal, že nepochybně možnost současného studia při práci. Vzhledem k uvedeným zjištěním žalovaný uvedl, že započaté studium bakalářského programu neshledal jako nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce ve vztahu k nevydání zaměstnanecké karty. Žalovaný doplnil, že nevydání

zaměstnanecké karty nemusí znamenat nutně ukončení studia žalobce, který může například studium nějakým způsobem upravit či přerušit.

25. K pracovní činnosti žalobce žalovaný uvedl, že výdělek ze zaměstnání, kterému se žalobce hodlá věnovat, není nikterak vysoký. Je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dle žalovaného zřejmě dobrý, pakliže má v úmyslu pracovat. Žalovaný uvedl, že dle něj u žalobce není překážka, která by mu bránila ve výkonu práce v jiném státě.
26. Žalovaný shrnul, že žalobce si nepochybně po dobu svého pobytu mohl v ČR vytvořit jisté soukromé vazby, nicméně tyto vzhledem k důvodům zamítnutí žádosti (trestná činnost v ČR) žalovaný neposoudil dopady rozhodnutí jako nepřiměřené. Ani pětiletý pobyt žalobce na území ČR není natolik zásadní, aby převážil v daném případě nad veřejným zájmem. Dle žalovaného se jako hlavní alternativa jeví návrat žalobce do Gruzie. Dopad rozhodnutí je dle žalovaného přiměřený a nerozporný s čl. 8 EÚLP.
27. Co se týče těchto skutečností, soud uvádí následující. Ohledně skutečnosti pobytu žalobce se soud plně ztotožňuje s posouzením žalovaného, který uvedl, že žalobce na území ČR sice pobýval od roku 2018, nicméně se ještě nejedná o natolik dlouhý pobyt, aby došlo k zásadnímu přetrhání vazeb v domovském státě. V tomto kontextu bylo žalovaným rovněž adekvátně přihlédnuto k žalobcovým rodinným vazbám, kdy v žádosti žalobce uvedl, že všichni jeho rodinní příslušníci pobývají nadále v Gruzii, žalobce je svobodný a bezdětný.
28. Žalobce v žalobě svou situaci prezentuje tak, že se lze na první pohled domnívat, že v ČR započal své studium a později se s ohledem na finanční náročnost studií a pobytu měl rozhodnout začít v ČR pracovat, aby tímto odlehčil svým rodičům, kteří jej financovali. Proto měl požádat o vydání zaměstnanecké karty. Tvzení žalobce uvedená v žalobě však dostatečně nezjevnují jeho celou studijní historii ČR. Co se týče studia žalobce, ten v žalobě pouze obecně uvedl, že je studentem prvního ročníku oboru Informatika České zemědělské univerzity v Praze, délku svých studií ani jiné podrobnosti nespecifikoval. Žalovaný k této skutečnosti doplnil, že žalobce v roce 2021 předkládal shodné potvrzení o studiu dokládající studium téhož oboru na téže univerzitě. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladnému účinku žalovaný dodal, že žalobce měl být studentem ČZU již v roce 2019 a v roce 2022 začal studovat znovu či ve studiu pokračoval, neboť se stále nachází v prvním ročníku. Soud dále uvádí, že předložené potvrzení o studiu, které je součástí správního spisu, sice neupřesňuje, v jakém ročníku se žalobce měl nacházet, nicméně on sám v žalobě sdělil, že je studentem prvního ročníku a taktéž email pracovnice univerzity ze dne 11. 1. 2023 založený ve správním spise zmiňuje, že jde o první ročník. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalobce předkládal již v roce 2021 potvrzení o studiu téhož oboru z téže univerzity, je tedy vyloučeno, že by jeho nynější studium bylo například bakalářským studiem jiného oboru. Žalobce se tedy buď stále nachází v prvním ročníku studia, nebo se jedná o dřívější neúspěšné dokončení studia a jeho opětovného zahájení. Fakt, že se žalobce nachází znovu či stále na počátku studia, ať již od roku 2021 či dokonce 2019, svědčí v každém případě vzhledem k výše uvedenému o značně pomalém pokroku ve studiu, který nebyl žalobcem nijak zdůvodněn (například, že by studium bylo přerušeno z nějakého podstatného důvodu apod.). Dle soudu nelze vyloučit, že se bude situace žalobce znovu opakovat, a tedy bude opět v dalším akademickém roce opět či nadále v prvním ročníku, kdy aniž by soud zpochybňoval schopnosti žalobce, nepochybně není jednoduché spojit aktivní pracovní činnost s doloženým studiem v prezenční formě.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

29. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný dostatečně nezohlednil jeho pobytovou situaci a okolnosti ohledně studia a pracovní činnosti, pak tyto skutečnosti vzhledem k uvedenému nedokládají jakoukoli nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Tvzení žalobce uvedená v žalobě je třeba brát s příslušnou rezervou, neboť žalobce v žalobě opomenul zmínit celou svou situaci. Skutečnost, že je nyní v prvním ročníku VŠ, je třeba vnímat v kontextu jeho studijní historie, která dokládá opakované zahajování studia VŠ.
30. Soud považuje dále za adekvátní úvahu žalovaného, který poukázal na to, že pokud žalobce žádal o zaměstnaneckou kartu, lze z tohoto usuzovat upřednostnění spíše pracovních vztahů. K tomu soud také dodává, že žalobce doložil mj. potvrzení zaměstnavatele o tom, že je zaměstnán v pracovním poměru na dobu neurčitou, a to na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 3. 2020 na pozici Trade Compliance Junior Analyst, která je též součástí správního spisu. V kontextu doložené pracovní smlouvy soud nepovažuje za uvěřitelný scénář žalobce o tom, že se v rámci své žádosti o zaměstnaneckou kartu snažil finančně osamostatnit a financovat nadále ze svých zdrojů svůj pobyt a studium, kdy má naopak v kontextu uvedených skutečností za to, že pro žalobce jeho studium ve skutečnosti není takovou prioritou, jak tvrdí, nýbrž je zjevné, že zásadní je pro něj výkon pracovní činnosti, což plyne již i z toho, že žádal o vydání zaměstnanecké karty, neboť, jak zmínil rovněž žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, pracovat by mohl žalobce při studiu i bez této karty, jak ostatně dle doložené pracovní smlouvy činil. I pokud by však bylo pravdivé sdělení žalobce, že se skrze žádost o zaměstnaneckou kartu snaží nadále sám žít a pokračovat ve studiích, nelze zamítnutí žádosti ve vztahu k jeho studiím hodnotit jako nepřiměřené. Soud tak nepovažuje žalobcova tvrzení uvedená v žalobě ohledně jeho studia v kontextu údajně značných vynaložených prostředků jeho rodiči za přesvědčivá a považuje za odpovídající závěr žalovaného, že dopady rozhodnutí budou v případě žalobce vzhledem ke všem relevantním zjištěným skutečnostem přiměřené.
31. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.